

1. Въведение.

Наскоро бях с един мой приятел на кафе. Той е студент първокурсник, с когото се бяхме запознали покрай някои инициативи на служението ми към Агапе. Ние бързо се сприятелихме и по всичко личеше, че той бе едно много будно и мислещо момче, което има духовен интерес. Предложих му да се включи в група, в която разглеждаме основните стълбове в християнството-съществуването на Бога, природата на човека, достоверността на Библията, Личността на Господ Исус Христос, мисията на Христос на земята и основното Библейско послание. В началото той бе атеист, постепенно започна да допуска достоверността на Библията и Бога, но когато дойде зимната ваканция, спряхме да се виждаме и да говорим по тези въпроси, понеже той не бе във Варна.

След ваканцията се видяхме на въпросното кафе и започнахме да говорим. Той ми каза: „Знаеш ли, аз започнах да чета Библията.” Отвърнах му: „Страхотно! И как ти се струва тя?”. „Невероятна книга, с невероятно послание!” - бе неговият отговор, след което продължи: „Докато четях първото евангелие, все още бях атеист, дори когато прочетох за възкресението, си помислих: „Учениците са откраднали тялото”, въпреки това продължавах да чета. Един ден, когато продължавах да чета, изведнъж нещо ме поразя. Получих страшно изобличение в сърцето си за моето неверие! Казах си: „Как може да съм такъв човек, да отхвърлям Бога и призова му за спасение”, тогава паднах на земята и започнах да се моля за първи път на глас в живота си. Молех Бог да ми прости неверието и греховете и да дойде в живота ми, като мой Спасител и Господ!”. ” Наистина?”-възкликнах аз-„И стана ли нещо с теб после?”. „Много се промених”-каза той. Сърцето ми се изпълни с любов. Почувствах сякаш непоносим товар се смъкна от плещите ми. През целия ден и в следващите дни имах усещането, че летя над земята! Моите приятели забелязаха това и ме попитаха какво е това прекрасно излъчване, което нося в себе си! И сега продължавам да се чувствам сякаш имам криле!”.

Като чух това, разбрах, че той наистина бе станал нов човек, ново създание. Това звучи ли ви познато, като нещо, което и вие сте преживели, когато сте срещнали Бога? Не казвам, че задължително трябва да е имало такъв драматизъм, а че в сърцето си сте усетили как неземната, свръхестествена Божия любов навлиза в живота ви. Нещо, което е било видимо за приятелите ви. Защото при една истинска среща със Спасителя, нищо не остава същото. Всичко се променя.

Когато Бог ни срещне реално, ние се променяме радикално!

2. Основна част.

➤ Днешният текст ни говори за същото нещо. В първите глави на 2 Коринтяни, Павел разглежда дейността си като апостол. Тук е много важно да запомним сърцевината и смисъла на Павловия живот и живота на всеки, който е станал Божие дете. А именно:

2Кор 4:6 Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово.

В гръцкият текст думата „свят” липсва, но се подразбира. На гръцки стихът звучи по следният начин: „**Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да бъде просветено с познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос**” Тук звученето има още по-обхватен характер, защото от една страна се говори за нашето лично просветление, а от друга за едно цялостно, тотално просветление във всяка една частица от видимия и невидимия свят.

Но началото на просветлението е в нашите сърца. И това просветление е от Божия Свети Дух, Който идва при нас със свидетелството, че Исус Христос е Въплътеният се Бог, Божият Син, Който дойде да понесе наказанието за нашите грехове, наказанието за моите грехове. И тук е срещата на човек с Бога, на земната реалност с Божествената истина. И тази среща е жизнено-важна за всеки един от нас.

И днешният текст говори за следствието от срещата на човек с Бога в Благовестието.

2Кор 5:14 Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели;

2Кор 5:15 и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.

Има интересен парадокс в тези стихове. Тук Павел говори, че Христовата любов го задължава. В какъв смисъл е казано това? Истинската любов задължава ли? Или освобождава? Любовта насилствено нещо ли е? Или доброволно? Но Павел точно това казва: „Христовата любов ни задължава”. Ако продължим да четем текста и видим кое е това, към което ни задължава Христовата любов, ние виждаме, че става дума за нашия отклик спрямо Христовото дело. В текста се казва, че един (Христос) е умрял за всички (цялото човечество), за да не живеят те за себе си, а за Него. Тук виждаме, колко силен е акцентът върху заместничеството. Замяна на нашата смърт с Христовата смърт и замяна на живота за себе си с живота за Христос. Така както Исус напълно се е отъждествил с нас и е понесъл наказанието за нас, така и ние трябва да се отъждествим с Него и живота за Него. И всичко това е обвързано с Божията любов. Поради Своята любов към нас Христос избра да страда на кръста заради нашите грехове, защото при любовта има пълна съпричастност. Когато обичаме някого, ние живеем с неговите радости и с неговите болки, страданията на нашите възлюбени са по-раздиращи за нас, отколкото нашите собствени страдания. Бог ни обича толкова силно, че предпочете Той Самият да стане жертва за нашия собствен грях, избра да бъде наказан Той, само и само да не бъдем наказани ние. Това е най-висшата любов, позната на човечеството. Всемогъщият, Съвършеният, Вселюбящият и Благодатен Създател да се жертва за своите грешни, бунтовни и ограничени творения. Един грънчар, например, би ли се жертвал за най-грозните си и уродливи съдове? Не би ли по-скоро счупил и захвърлил тези съдове? И въпреки това Бог избра да заеме нашето място, при все че ние Го отхвърляхме и обиждахме!

Исаия 53:3 Той бе презрян и отхвърлен от човеците, човек на скърби и навикнал на печал; и, както човек, от когото отвръщат хората лице, презрян бе, и за нищо Го не счетохме.

Всички знаем за кого е казано това. Именно за Този, за Когото е казано и следното:

Исаия 9:6 Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира.

Какъв контраст! Могъщият Бог, когато дойде на тази земя, бе презрян и отхвърлен. Източникът на живота и на радостта бе навикнал на скърби и печал, бит и умъртвен по плът. Отецът на вечността и Князът на мира бе счетен за нищо! Изворът на любовта бе посрещнат от бездната на омразата!

Може ли човек, който е осъзнал величието на Христовата саможертва, висотата, дълбочината, широчината и дължината на Христовата любов, да не бъде принуден да реагира спрямо тази истина? Именно в такъв смисъл Христовата любов ни задължава да реагираме на тази новина. И реакциите могат да бъдат само две – приемане или отхвърляне.

В случая с Павел виждаме, че неговата реакция е положителна. Той прие жертвата на Христос за себе си и се отъждестви с Него, както в смъртта Му, така и в живота Му. Отъждествяването е положителният отклик на тази любов. Както Исус се отъждестви с нас от любов, така и ние се отъждествяваме с Исус, ако Го обикнем и допуснем в живота си.

➤ Следствието от този положителен отклик на Благовестието е промяната на нашето старо естество. И това е една промяна, върху която искам да се спра по-подробно.

2Кор 5:17 За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.

2Кор 5:18 А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение;

Първото нещо, върху което искам да се спра е, че тази промяна на нашето естество не е наша собствена инициатива. И тук има много голямо неразбиране. Със собствени усилия да променим живота си няма да стигнем до никъде, поне не много далеч. Това е така, защото след като грехът навлезе в нас, нашите способности да водим праведен живот бяха сведени до нулата. Грехът навлезе реално в живота ни и естеството ни бе реално опорочено.

Римл 5:12 Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрехиха – казва Павел.

Еф 2:1 И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове – пише Павел на друго място.

Библията ни нарича мъртви поради греха. И тук това е разгледано като нашето реално духовно състояние. Ние сме загубили всяко усещане най-вече към познанието на Бога. И, както в един кораб без екипаж няма никаква мисъл и идея за посоката, в която корабът трябва да плава, така и ние като хора без Бога не сме способни да намерим сами смисъл на съществуването. Сами по себе си, ние нямаме никакъв смисъл. И единственото, което можем да правим, е да се носим по течението като мъртви риби. Това е духовното състояние на един човек без Бога. Именно в такъв момент Бог идва с просветление в живота ни и ни поставя пред избор.

Ако изберем Него, то Той отново се захваща с нас да ни изведе до нашето пристанище.

Следващото нещо, което Бог прави в живота ни, е да сътвори отново духовния човек в нас. Той извършва нов творчески, необратим и безвъзвратен процес - новорождение, променяйки нашия вътрешен човек.

Тит 3:5 Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост чрез окъпването, сиреч, новорождението и обновяването на Светия Дух,

Тит 3:6 Когато изля избилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител,

Тит 3:7 та, оправдани чрез Неговата благодат, да станем, според надеждата, наследници на вечния живот.

В една стая стояла една свещичка. Когато се оглеждала, тя забелязала, че редом с нея има всякакви други шарени предмети- войничета, кукли, балончета. Гледайки себе си тя не виждала нищо особено и си мислела колко е нещастна да бъде поставена сред тях. Една вечер, когато било тъмно, в стаята влезнал собственикът. Устремил се към нея, взел я в ръката си и я докоснал с малко пламъче. В един миг малката свещичка озарила тъмната стая със чудна светлина. Толкова красива била тази светлина, че сякаш всичко се изпълнило с вълшебство. Тогава тя разбрала: невзрачната ѝ същност била променена от един единствен допир с пламъка в ръката на човека. Разбрала, че в ръката на притежателя си, тя е необикновена. Бог прави същото за нас.

„А всичко е от Бога” (казва Павел). Всичко е от Бога – просветлението на сърцата ни, спасението на душите ни, възстановяването на духовните ни сетива и устремяването ни към целта, която Той има за нас. Във всичко това Бог е главният Инициатор и Осъществител. Но каква е целта Му за нас?

Тя е повече от превъзходна:

Римл 8:29 Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя.

Бог още преди Сътворението е положил план за нас – да бъдем съобразни с образа на Господ Исус Христос. Да бъдем като Исус. Тук има много аспекти, които можем да разгледаме, но ще се спра само на един от тях, споменат в днешния текст.

➤ Тъй както Исус е Божият посланик за нас, така и ние ставаме Негови посланици за хората, които не Го познават, свидетели на славата Му.

2Кор 5:20 И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога,

2Кор 5:21 Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.

Тук отново виждаме първоначалната идея – както Исус се отъждестви с нас чрез смъртта си на Голготския кръст, така и ние, когато Го последваме, се отъждествяваме с Него в живота Му. И това е откликът на нашата любов към Него. Понеже Той ни обикна – умря за нас на кръста. Понеже Го обичаме, живеем за Него тук, сега и за вечността. Един от аспектите на живота за Него е да бъдем Негови посланици в света около нас. Посланикът има две основни функции: представител на страната, към която принадлежи; предава послание.

По същият начин и ние като християни, като нови създания, като Божии деца, представляваме Божието царство на земята. Но освен това и ние сме носители на небесното послание за Божията любов, изявена най-силно в лицето и делото на Господ Исус Христос.

Джордж Уайтфийлд казва: «Исус бе Бог и човек в една Личност, за да могат Бог и човек да бъдат отново щастливи заедно.»

Ние като християни, като деца на светлината, на мира и на любовта, не трябва да спираме нито за миг да говорим на хората за това небесно послание, променило в действителност и за винаги нашия живот. Запомнете! Бог е Този, Който извършва промяна в нас от момента, в който предадем живота си на Него. Той е Този, от Когото е всичко – просветлението, спасението, новородението и вечното благоволение. Ние сме единствено инструменти в ръката Му, посланици на небесното царство.

➤ Накрая искам да завърша със следното. Не е възможно един човек да познае Божията любов и да остане равнодушен към нея. Бих искал да ви попитам и вас. Равнодушни ли сте към Божията любов? Разпознавате ли протегнатата ръка на Бога към вас? Ако твърдите, че сте Христови, отъждествявате ли се с Него в живота си? Носите ли посланието на мира с вас? Ако днес умрете, сигурни ли сте, че Христос ще ви разпознае като Свои деца? Ако не сте уверени в това, не чакайте утрешния ден! Предайте се в Неговите ръце! Оставете Го Той да настрои живота ви за небесната мелодия, да ръководи пътя ви, защото Той със сигурност знае къде е най-тихото и уютно пристанище за вас! Поверете живота си на Него! Помолете Го за проща и нов живот! Помолете Го да бъде ваш Спасител и Господар!

Ако сте Христови, задължава ли ви Неговата любов? Изпълнявате ли мисията си на посланици? Още днес занесете посланието на мира до ваши приятели, роднини и дори непознати, с които Бог ще ви срещне през този ден! Защото такава бе и Христовото сърце!

3. Заключение.

Накрая искам да ви разкажа за един човек.

Той бил израснал от малък в църквата. Бил слушал много пъти Словото и стоял безразличен към него. Едва на преклонна възраст той най-накрая бил пронизан от Словото, Светият Дух заработил в него и той се покаял за греховете и поверил живота си на Христос.

Веднага след като предал живота си на Бога, той паднал на земята и почнал да плаче, никой не можел да го успокои. Едва след един час сълзи, той като че ли се успокоил. Тогава пасторът му го попитал: „Защо плака толкова? Нали вече си спасен и ще бъдеш през цялата вечност с Бога?“. Отговорът бил: „Защото пропилях живота си!“. Нека никой от нас не лее такива сълзи.

Животът, изживян за нас, си е пропилян живот! Единственият сигурен начин да не пропилеем живота си, е да го поверим на Бога и да Му послужим в Неговата примирителна мисия със света! И нека в нас не спира песента:

О, колко чудна благодат, спасителна за мен!

Изгубен бях, намерен съм, бях сляп, но виждам днес!

Нека Бог да ни благославя и употребява!

София, 14.03.2010.

Георги Боев